

קבורה. לפחות שהכסף הזה יהיה בטוח. היא אומרת.

יש ברט הזה כל מה שמאפיינ את קומנצ'יני ברט, והרבה מן הקומדיה הי עממית האיטלקית בכלל. אהבת-אנוש, התחושה של שותפות בגורל מעורבת בי אינדיווידואלים קיצוני, הומור שגובל ל- עיתים בבורסקה (בעיקר בהעוויותיו של אלברטו סורדי), המעורב בפאתוס ובמרי רות (במיוחד בהופעתה המרשימה של סילבנה מאנגאנו), ונכונות לראות את הי צדדים החיוביים אפילו בנבלים הגדולים ביותר. צריך להוסיף לכך את אהבתו הי גדולה של קומנצ'יני לילדים, שלהם הי דיש כמה סרטים וסביבם עשה סידרת טל- ויזיה תעודית מרתקת בשם הילדים ואנח נו, ואת נכונותו להראות את הנשים כדמויות דומיננטיות חזקות. בט דייוויס וסילבנה מאנגאנו מכתבות את אופי הי סרט הזה, לאור כל אלה אפשר לראות

סוף המישחק: הזוג המוכם כל זכייה היא אשליה

שמתחת לחיצוניות המדומה של בדיחה פשטנית חבוים הרבה רבדים מעניינים ומעוררי מחשבה.

להבדיל מכמה סרטים אחרים שעשה, אין ברט זה שום נטייה להראות אנשים מאושרים בעוניים או אומללים בעושרם. סרט זה יכול אולי להיות שיעור מאלף גם לקולנוע הישראלי, הסבור כי קומדיה עממית חייבת להיות אוילית, שטוחה, המונית וחסרת-טעם, כדי להצליח. הסכף של הוקנה שהולם בהחלט את ההגדרה של קומדיה עממית, מוכיח שקיימות גם אפי שריות אחרות.

תדריך

חובה לראות: תל-אביב: צייד הצבאים, ימים ברקע, תסגנו האחרון בפאריס, נורמה ריי, נישואיה של מריה בראון, הבריחה מאלקטרו.

ירושלים: הבריחה מאלקטרו, הסיני דרום הסיני.

חיפה: הסינדרום הסיני, הבריחה מ- אלקטרו, מה נשמע דוק.

תל-אביב

*** **נישואיה של מריה בראון** (מוזיאון, גרמניה): קורות הרפובליקה הי פדרלית הגרמנית בשנים הראשונות שי לאחר מילחמת העולם השנייה, כפי שהם משתקפים בחייה של אישה הנישאת לי חייל ערב תום המלחמה. סרט מורכב ומרתק, של ריינר וורנר פאסינדר.

*** **הבריחה מאלקטרו** (ח, אר צות-הברית): הבמאי דון סיגל והשחקן קלינט איסטוד הם שילוב מושלם בסרט חסכוני ומתח זה המתאר את הבריחה האחרונה מהכלא, לפני שנסגר.

ירושלים

*** **הסינדרום הפיני** (אודיון, ארצות-הברית): כתבת טלוויזיה וצלם חושפים דליפה ככור גרעיני, שמפעיליו ניסו להסתיר מן הציבור. סרט מתח עשוי למהדרין על בעייה אקטואלית. עם גיין פונדה, מייקל דאגלס וג'ק למון.

הקסם הרונונטי

אהבה מנשיכה ראשונה (אורלי, תל-אביב, ארצות-הברית) — הסופר האמריקאי, בראם

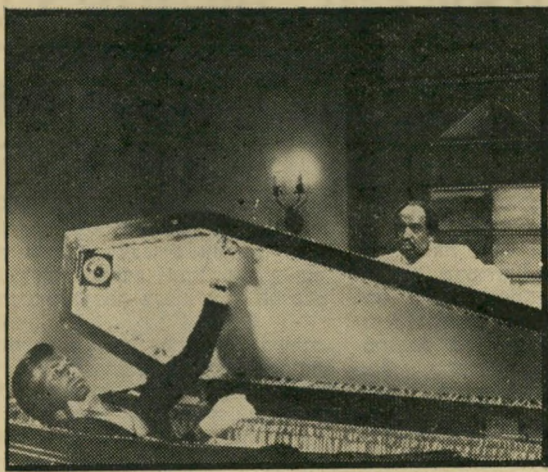
סטוקר, המציא את דמות הרונון דראקולה לפני כ-90 שנה. מאז הפך דראקולה חלק בלתי-נפרד מן הפולקלור של סיפורי וסרטי האימים. בגלגולים שונים, ותחת שמות שונים, הופיע כבר בסרטים אינ-ספור, שלפחות כמה מהם, כמו נוספראטו של מורנאו, שייכים לקלאסיקה של הקול-נוע.

עם חידוש אופנת הערפדים והאימים, מובן שלדראקולה שוב יש קליינטים, שחלקם מתייחסים לעניין ברצינות וחל-קם בצחוק, כמו ג'ורג' האמילטון, הכוכב הראשי בסרט זה, שהוא גם שותף בהפקה, והבמאי סטאן דראגוטי, שעיקר עבודותיו עד היום היו לטלוויזיה.

בגירסתם, מגרש המישטר הסוציאליסטי הרומני את "מוצץ דמו של הפרולטריון" מטירתו העתיקה, והוא יוצא לניו-יורק, למצוא נערת-שער, שצדה את עינו באחד הירי-חונים.

בעולם החדש הוא צריך להתמודד עם ציניקנים שאינם מאמינים בקיומו, ועם כופרים שכמעט מבשלים אותו בסיר, מפני שהוא נראה להם כעטלף. הוא פוגש, בזרקים ובנר-קומנים ובכל שאר מאפייני החיים המודרניים, והעזרה היחידה שיש לו באה ממשרתו העתיק והנאמן, זולל המקקים.

הקסם הרומונטי המופלג שלו כובש את נערת-השער

ג'ורג' האמילטון: לילה טוב, דראקולה

התמהונית (סוזן סינט גיימס), המעדיפה אותו על ידידה הקבוע, המרובע והריאליסטי, פסיכואנליטיקאי, שעיקר משיכתו בכך שאינו גובה ממנה תשלום על טיפולו בה. כל העניין מוגש כבדיחה, עם הרבה מאד קריצות לעבר סרטים מפורסמים מתולדות-הקולנוע, ועם הברקות קטנות ומשעשעות נוסח הפריצה של דראקולה ועוררו ל, בנק דם". איש אינו מתייחס לעניין ברצינות, ואם גם הצופים ינהגו כך, יש להניח שיהנו.

בעקבות הסרסורים

החיבוק האחרון (בן-יהודה, תל-אביב, ארצות-הברית) — סרט זה מהווה מחווה לאלפרד היצ-

קוק. אפשר לפגוש כאן בין השאר את מיגדל-האימים מורטיגו, את המיקלחת מפסיכו, אתרי-תיירות בסיגנון מזימות בינלאומיות או פסיכואליזה נוסח מארני.

הוא מספר על סוכן חשאי שאשתו נהרגה לצידו, בתאונת-עבודה, עם שלושה בריונים, והוא נושא בקירבו רגשי-אשמה על כך. אחרי טיפול לשיקום-העצבים, הוא חוזר לחיים הנורמליים, ומגלה שיש המעוניינים לחסל אותו. תחילה נדמה שזוהי פאראנויה, אך עד מהרה מסתבר שזו מציאות. בפרשה יש תפקיד בולט לרשת רועי-זונות יהודיים ותיקים בניו-יורק, שעליה מתחקים בעזרת כתב עברי, ובני קור בקהילות שונות.

קשה לומר שזה הסיפור המקורי או המשכנע ביותר בעולם. דברים שקורים בתחילת הסרט אינם מוס-ברים בסופו, והדמויות שטוחות ושיגרתיות. שלא כמו אצל היצ'קוק, אין כאן הרבה אמונה בדמיון הצופה, והסרט דוחף מדי פעם בפעם את העלילה בכך גדולה, כשהוא מגלה כמה קלפים בטרס-עת, ולא בצורה מתוחכמת ביותר. אבל לצופה אין פנאי לקטנות שכאלה, כאשר הבימוי הנמרץ של ג'ונתן דם מציג סימני שאלה לצד חוט העלילה המרכזי, ודואג שתעלומה חדשה תצוץ עוד לפני שנפתרת קודמתה. בקצב כזה, כשהמצלמה נעה ללא הרף וכל מה

שיידר ומארגולין: ד"ש מהיצ'קוק

שהיא קולטת הופך במקדם או במאוחר גורם למתח, קשה שלא להיסחף בזרם העלילה. רוי שיידר וג'אנט מארגולין אינם מתעניינים יתר על המידה במישחקם, ונעים לראות שוב שחקן-מישנה בשם סם לוין, שהופיע לעיתים קרובות בשנות החמישים, חוזר אל המסך בתפקיד הישיש שמסייע לפתרון התעלומה.

טוב לחיות כדי למות

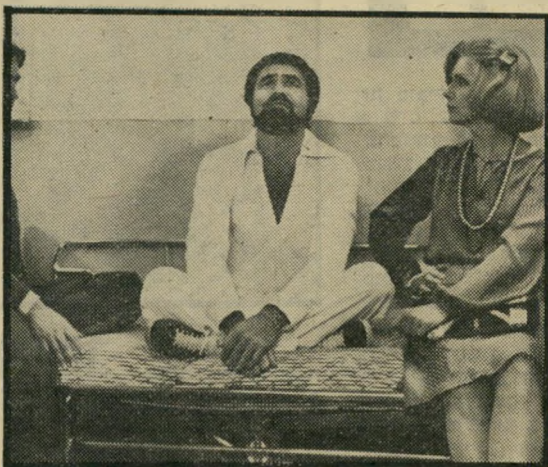
זה הסוף שלי (תל אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — ברט ריינולדס, בהיותו אחד מעשרת

כוכבי-הקופה הראשונים באמריקה, יכול להרשות לעצמו שעשועים שנושאים הוא ברט ריינולדס עצמו. סרט זה נראה בהחלט כשעשוע פרטי שלו ושל חבריו.

התסריט, שנכתב על-ידי איש הטלוויזיה ג'רי בלסון, נשען על רעיון אחד: ריינולדס, נברתן הפחד מכאב פיסי ומסבל, מגלה שהוא חולה אנוש, ושנותו לו רק חודשים אחדים לחיות. מאותו הרגע, הוא מנסה להתאבד, מרחם על עצמו, ומחפש רחמים אצל סביבתו, אם כי ברור שהוא פוחד מן המוות יותר מכל דבר אחר.

מחצית השעה הראשונה, שבה מתעלל ריינולדס בדי-מוי-העצמי שלו כגבר אידיאלי וכחלום מיני, משעשעת בהח-לט. הוא ממרר בבכי לשמע בשורת הרופא, אינו מסוגל להביא את נערתו לידי אורגום, אשתו לשעבר אינה רגישה לקסמו, ובתו הכמה מדי עבורו.

אולם מן הרגע שהונחו היסודות, אין לריינולדס, שום מושג לאן לפנות. הוא ממשיך לטחוט שוב ושוב את רעיון ההתאבדות בצורות שונות. התסריט סובב סביב עצמו, והצופה מתחיל להתגעגע לוודי אלן, שאהבה ומוות יכולים בסרטינו להיות לא רק מצחקקים, אלא גם מעו-

ריינולדס ווודורד: איפה וודי אלן?

ררי מחשבה. בעזרת חבריו, סאלי פילד, ג'ון וודארד, דום לה-לואין, נורמן פל, דייוויד שטיינברג ואחרים, המצטרפים לחיננה, מקבל הסרט כולו ציביון של מסיבה פרטית. חסידי ריינולדס ישמחו בוודאי להצטרף במחיר כרטיס-קולנוע בלבד.